

Arrest

nr. 50 459 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Angolese nationaliteit te zijn.

Op 28 december 2004 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 25 januari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 8 maart 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Op 20 januari 2009 verwerpt de Raad van State het voormelde beroep bij arrest nr. 189.633.

Op 12 september 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 juni 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 september 2005 onontvankelijk.

Op 10 oktober 2007 dient verzoeker voor de tweede maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 27 juni 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 oktober 2007 onontvankelijk.

Op 16 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 juli 2008 dient verzoeker voor de derde maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 14 april 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 juli 2008 onontvankelijk.

Op 21 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 mei 2009 dient verzoeker voor de vierde maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 2 juni 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Kortrijk een beslissing tot niet in overwegingneming, naar aanleiding van een negatieve woonstcontrole.

Op 23 november 2009 dient verzoeker voor de vijfde maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 16 juli 2010 is verzoeker in het huwelijk getreden te Dendermonde met mevrouw M.N.F. (...) van Nederlandse nationaliteit.

Op 17 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw M. (...)

Op 24 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 november 2009 onontvankelijk, doch ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A (ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België) van de vernietigde instructies van 19.07.2009. In het asielrelaas geeft hij echter zelf aan dat hij pas op 27.12.2004 België is binnengekomen. Bijgevolg heeft betrokkene een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene is geïntegreerd, zou vlot Frans spreken, volgde Nederlandse les en cursussen sociale redzaamheid en internet, is lid van de Evangelische alliantie Vlaanderen, legt aanbevelingsbrieven voor, behaalde het deelcertificaat 'Basis elektriciteit', is werkbereid, was ingeschreven in het ago-interim kantoor, beschikte over een aantal werkbeloften en zou onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw M (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.

Wat de verblijfsduur betreft, zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt werkbeloften voor. Deze zaken kunnen echter niet in zijn voordeel weerhouden worden aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp uitgemaakt heeft van een veroordeling en derhalve geen gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 28.12.2004, werd afgesloten op 11.03.2005 met de beslissing 'Niet ontvankelijk weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Op 12.06.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - zijnde minder dan 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn, zodat geen gevolg kan worden verleend aan het verzoek van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en voert hij aan dat er sprake is van rechtsmisbruik.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)

Principes:

De materiële motiveringsplicht vereist een afdoende en een uitdrukkelijke motivering van een besluit dat er evenredigheid bestaat tussen het gewicht en de motivering van de beslissing.

Die motivering moet uitvoeriger zijn naarmate een bestuur over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt. Een beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer één ingeroepen (determinerend) motief de beslissing rechtvaardigt en het is verder vaste rechtspraak van de Raad van State dat de eventuele onwettigheid van een in rechte overtollig motief de wettigheid van de bestuurshandeling niet kan beïnvloeden. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht indien de motieven waarop het steunt onjuist zijn of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen.

Toepassing in voorliggend geval.

De regularisatieaanvraag van verzoeker werd verworpen onder verwijzing naar de instructie dd 19 juli 2009 die genomen werd door Minister Wathelet, Zoals meegedeeld in de bestreden beslissing werd deze instructie onwettig verklaard door de Raad van State. Desondanks de onwettigheid van voormelde instructie, verklaarde Minister Wathelet deze onwettig verklaarde instructie toch toe te passen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. Het mag duidelijk zijn dat Minister Wathelet misbruik van recht maakt. Dergelijke praktijken zijn onaanvaardbaar in een democratische rechtsstaat. Als gevolg diende artikel 9bis toegepast te worden op de aanvraag tot regularisatie van verzoeker.

De aanvraag werd ontvankelijk bevonden door de DVZ, doch ongegrond. Nochtans gaf verzoeker in de aanvraag te kennen zeer goed geïntegreerd te zijn. Verzoeker spreekt zeer vlot Frans, volgde Nederlandse lessen en cursussen sociale redzaamheid en internet, is lid van de Evangelische alliantie Vlaanderen, legt aanbevelingsbrieven voor, behaalde het deelcertificaat 'Basis elektriciteit', is werkbereid, was ingeschreven in het ago-interim kantoor, beschikte over een aantal werkbelofes, kan onmiddellijk tewerkgesteld worden en onderhoudt een duurzame relatie met Mevrouw M (...), van Nederlandse nationaliteit en waarmee hij op 9 november 2009 een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd heeft bij de gemeente. Hij valt dus perfect onder de toepassing van artikel 9bis. De weigering van zijn aanvraag tot regularisatie op basis van een instructie die inmiddels onwettig verklaard werd door de Raad van State, kan niet weerhouden worden.

Dat deze criteria alsnog worden toegepast alsof ze niet onwettig verklaard werden, is ronduit rechtsmisbruik.

Het eerste middel is gegrond.

(…)”

Verzoeker wijst erop dat zijn aanvraag werd verworpen met verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 en hij stelt dienaangaande dat deze instructie onwettig werd verklaard door de Raad van State. Verzoeker meent dat het feit dat de onwettig verklaarde instructie nog wordt toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid van de Minister Wathelet, wijst op rechtsmisbruik.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwijst wat het “rechtsmisbruik” betreft, naar de definitie in het arrest van het Hof van Cassatie van 10 september 1971 waarin het misbruik van recht wordt omschreven als volgt: *“een recht wordt misbruikt, wanneer het wordt uitgeoefend op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en bezorgd persoon.”* (A.C., 1972, 42) (T.P.R., Verbintenissenrecht, 1994, p. 473). De Raad wijst er op dat rechtsmisbruik oogt op het misbruiken van een subjectief recht (OPDEBEEK I. en VAN DAMME M., “Beginnelsen van behoorlijk bestuur.”, *Die Keure* 2006, p. 188) en dat uit de argumentatie van verzoeker niet blijkt dat hij doelt op dit rechtsbeginsel. Verzoeker argumenteert dat de weigering van zijn aanvraag tot regularisatie is gebeurd op basis van een instructie die inmiddels onwettig verklaard werd door de Raad van State en om deze reden niet weerhouden kan worden.

Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet doelt op dit rechtsbeginsel, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 10 december 2009. Evenwel werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd omdat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in

de Vreemdelingenwet, wanneer wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State niet. De verwerende partij kan aldus rekening houden met de criteria van de vernietigde instructie binnen haar discretionaire bevoegdheid aangaande de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekers betoog aangaande rechtsmisbruik kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker voert op dit punt eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en hij stelt dan ook dat een beslissing de materiële motiveringsplicht schendt indien de motieven waarop het steunt onjuist zijn of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. De argumentatie van verzoeker zal dan ook vanuit dit oogpunt worden geanalyseerd.

Aangaande de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er vooreerst op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De Raad verwijst naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet en is dan ook van oordeel dat in de motivering van de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat:

"(...)

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer M.W. (...) zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

"(...)"

Waar verzoeker voortbouwt op zijn argumentatie en verwijst naar de elementen die hij heeft aangevoerd in zijn aanvraag aangaande zijn integratie en dienaangaande concludeert dat hij perfect valt onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad verder naar zijn analyse in het tweede middel daar verzoeker in het kader van zijn uiteenzetting van zijn tweede middel verder ingaat op de voormelde conclusie die hij maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de formele motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

De wet van 29 juli 1991 stelt dat in principe alle administratieve beslissingen met individuele strekking uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden (art. 2). Ze preciseert dat “deze motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn” (art.3).

“Een beslissing motiveren in de formele betekenis, is de beslissing uitleggen, is in de beslissing zelf aantonen wat de juridische en feitelijke redenering is die dient als grondslag. Het is officialiseren uit wat en waarom de auteur van de beslissing van mening was, zijn bevoegdheid toe te passen in deze feitelijke situatie die hem voorgelegd werd” (D. Lagasse, ‘La loi du 28.7.1991 relative à la motivation des actes administratifs’, Orientations, 1993, p.68).

De vereiste een beslissing te motiveren is erop gericht de betrokkene perfect op de hoogte te brengen van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989. arrest n° 32.560, R.A.C.E., 1989). Bovendien moet de motivering ook adequaat zijn, wat betekent dat ze betrekking moet hebben op de beslissing, dat ze duidelijk moet zijn, precies, volledig en toereikend.

Een dergelijke motivatie wordt special vereist wanneer de administratie beschikt over een appreciatiebevoegdheid, zoals in het onderhavige geval (P. VAN ORSHOVEN, ‘De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen’, R.W. 1991-1992, 490). Een dergelijke motivatie moet proportioneel zijn met de belangrijkheid van de beslissing (LEROY, M., ‘La nature, l’étendue et les sanctions de l’obligation de motiver’, dans le rapport de la Journée d’études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des, actes administratives, 12-13).

In het onderhavige geval moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing absoluut niet proportioneel is met de belangrijkheid van de beslissing. Verzoeker zou een te kort verblijf hebben om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker op 27 december 2004 in België is toegekomen. Verzoeker komt aldus volgens de onwettig verklaarde instructie van 19 juli 2009 slechts 11 dagen te kort om aanspraak te kunnen maken op machtiging tot verblijf. “Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn wordt volledig buiten beschouwing gelaten. Nochtans dient de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis V.W. in al zijn aspecten te worden beoordeeld, te weten dat verzoeker zeer vlot Frans spreekt, Nederlandse lessen en cursussen sociale redzaamheid en internet volgde, lid is van de Evangelische alliantie Vlaanderen, aanbevelingsbrieven voorlegde, het deelcertificaat ‘Basis elektriciteit’ behaalde, werkbereid is, ingeschreven was in het ago-interim kantoor, over een aantal werkbeloftes beschikte, onmiddellijk kan tewerkgesteld worden en tot slot een duurzame relatie met Mevrouw M(...), van Nederlandse nationaliteit onderhoudt waarmee hij op 9 november 2009 een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd heeft bij de gemeente. Hij valt dus perfect onder de toepassing van artikel 9 bis. Er blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de DVZ niet de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

De beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art 9bis Vreemdelingenwet moet rekening houden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratieve beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval. (...)”

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve

overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de staatssecretaris zich ertoe geëngageerd heeft de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid en dat verzoeker zich enerzijds beroept op het criterium 2.8A van deze instructie doch dat hij een te kort verblijf heeft om hierop aanspraak te kunnen maken en anderzijds op het criterium 2.8B van deze instructie, doch dat om hierop aanspraak te kunnen maken een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dient voor te liggen, terwijl verzoeker enkel werkbeloftes voorlegt. Wat betreft verzoekers relatie met mevrouw M(...) verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker moet voldoen aan de voorwaarden van een duurzame relatie. Tot slot wijst de bestreden beslissing erop dat verzoekers asielprocedure niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht.

Noch een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch een schending van de formele motiveringsplicht worden aangetoond door verzoeker.

Waar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad verwijst vooreerst naar de aanvraag van verzoeker van 23 november 2009 waarin hij zich beroept op artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en op de instructie van 19 juli 2009. Aangaande de gegrondheid van zijn aanvraag verwijst verzoeker naar het subonderdeel II: "Ontvankelijkheid" waarin hij zich beroept op zijn ononderbroken verblijf van 5 jaar + zijn duurzame lokale verankering in België en voert hij dienaangaande de volgende elementen aan:

"(...)

Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België:

Verzoeker verblijft sinds december 2004 ononderbroken op het Belgisch grondgebied (zie procedure + attesten van opleidingen in bijlage)

De lokale verankering in Belg

1 De sociale banden die in België gecreëerd werden.

Tijdens zijn verblijf in ons land liet verzoeker geen poging onverlet om zich te integreren in de Belgische samenleving.

- Dat verzoeker zeer goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving blijkt vooreerst uit de talrijke aanbevelingsbrieven; zijn vrienden en sociaal assistenten kunnen niet anders dan positief zijn over verzoeker en zijn integratie inspanningen.
- Verzoeker is lid van de Evangelische alliantie Vlaanderen.
- Verzoeker leerde in 2005 mevrouw M.N.F. (...) , van Nederlandse nationaliteit, kennen. Het klikte onmiddellijk tussen beiden. Sinds enkele maanden wonen zij samen. Beiden groeiden in die vier jaren tijd erg naar elkaar toe en hebben een stabiele relatie samen. Zij willen hun leven verder samen opbouwen. Op 9 november 2009 legden zij een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de gemeente.
- Verzoeker volgde verschillende cursussen: sociale redzaamheid + internet en behaalde het deelcertificaat Basis elektriciteit aan Syntra West, Campus Veurne
- Gedurende verschillende jaren volgde verzoeker cursussen Nederlands hoewel hij reeds vlot Frans spreekt.

2. De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen. Verzoeker heeft verschillende taallessen Nederlands gevolgd en voegt in bijlage diverse attesten toe.

3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.

Verzoeker volgde verschillende cursussen waaronder sociale redzaamheid en internet en behaalde het deelcertificaat elektronisch installateur aan Syntra West, Campus Veurne.

Dat verzoeker meer dan bereid is om te werken blijkt uit de verschillende pogingen die verzoeker in het verleden en actueel onderneemt om werk te vinden. Zo was verzoeker ingeschreven in het ago-interim kantoor en beschikte verzoeker reeds over een aantal werkbeloftes van o.m. BVBA Bouquet Royal en KTS Belgique.

Verzoekers kan m.a.w. onmiddellijk tewerkgesteld worden van zodra hij in het bezit zal zijn van een verblijfsvergunning.

Uit het geen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag op te starten in zijn land van oorsprong een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor hem. Een verplichte terugkeer van verzoeker brengt voor de Belgische staat immers geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoeker.
(...)"

Aangaande deze elementen motiveerde de verwerende partij als volgt:

"(...)

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A (ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België) van de vernietigde instructies van 19.07.2009. In het asielrelaas geeft hij echter zelf aan dat hij pas op 27.12.2004 België is binnengekomen. Bijgevolg heeft betrokkene een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene is geïntegreerd, zou vlot Frans spreken, volgde Nederlandse les en cursussen sociale redzaamheid en internet, is lid van de Evangelische alliantie Vlaanderen, legt

aanbevelingsbrieven voor, behaalde het deelcertificaat 'Basis elektriciteit', is werkbereid, was ingeschreven in het ago-interim kantoor, beschikte over een aantal werkbeloften en zou onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkene's voordeel weerhouden worden.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw M (...) om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.

Wat de verblijfsduur betreft, zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8 B. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt werkbeloften voor. Deze zaken kunnen echter niet in zijn voordeel weerhouden worden aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp uitgemaakt heeft van een veroordeling en derhalve geen gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 28.12.2004, werd afgesloten op 11.03.2005 met de beslissing : 'Niet ontvankelijk weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen'. Op 12.06.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - zijnde minder dan 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden. (...)"

In de uiteenzetting van zijn middel betwist verzoeker niet dat hij de toepassing van het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 heeft ingeroepen. Zoals uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toepassing gemaakt van de voormelde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid.

De instructie waarvan verzoeker de toepassing heeft ingeroepen en waarvan de verwerende partij niet betwist dat zij de aanvraag van verzoeker hieraan getoetst heeft, vermeldt dienaangaande het volgende:

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 (de datum van het regeerakkoord) gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf te bekomen.

Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf heeft in België en die een kopij van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

(...)"

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.

Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

(...)”

In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoeker een te kort verblijf heeft in België om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8A. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verzoeker is echter van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had moeten houden met de overige feitelijke elementen van duurzame lokale verankering. In de instructie wordt echter duidelijk gesteld *“Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden”*. Uit deze zin blijkt dat de overige feitelijke elementen slechts in rekening zullen worden gebracht zo er voldaan is aan de voorwaarde van het ononderbroken verblijf. Zulks blijkt overigens nog duidelijker uit het type-formulier dat door de verwerende partij op haar website werd gezet en ook via verschillende kanalen ter beschikking werd gesteld van personen die een regularisatieverzoek in toepassing van de instructie van 19 juli 2009 wensen in te dienen. Het typeformulier vermeldt het volgende:

“1. ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België:

voorwaarden:

Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009).

Vóór 18 maart 2008:

- een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)*

- geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen .*

de lokale verankering in België bewijzen: 1+2+3 bewijzen:

- 1. De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*

- 2. De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*

- 3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien”*

Door enkel te verwijzen naar de elementen die zijn aangevoerd om de duurzame lokale verankering aan te tonen en door hieraan de conclusie te koppelen dat verzoeker wel perfect valt onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, lijkt verzoeker zelf criteria te ontwikkelen welke door de verwerende partij dienen gehanteerd te worden, alsook lijkt of verzoeker zijn aanvraag aan de hand van zijn betoog door de Raad wenst te laten heronderzoeken. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Zoals reeds gesteld beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Het komt niet aan verzoeker toe te bepalen welke criteria van belang zijn om een verblijf toe te kennen. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met het oordeel van de verwerende partij dat genomen werd binnen haar discretionaire bevoegdheid is op zich onvoldoende om te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is ingegaan op alle door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen ten gronde en voor elk element gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet volstaan om het verblijf toe te staan. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze motieven niet correct of kennelijk onredelijk zouden zijn. Een schending van het materiële motiveringsbeginsel wordt hiermee niet aangetoond.

In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker eveneens de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan worden geconcludeerd dat verzoeker niet aantoont dat de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat en het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU